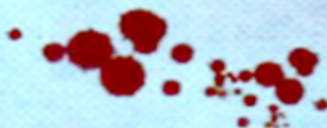

မေ့လျော့ခြင်း

ဆေးပြင်းလိပ် လူသတ်သမားနှင့်
မြေသူတော်မောင်ခြင်း

အခန်း(၁)

အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးကို နေရာပြောင်းပြီး ဖွင့်ထားသည် ဟု ထင်ရလောက်အောင် ရုံးဝင်းရှေ့ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း၌ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်အရာရှိများ နှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း နံနက် ရုံးတတ်ချိန်ရောက်သည့်တိုင် မိမိတို့ ၏ ရုံးခန်းများ ရှိရာဆီသို့ သွားရန် စိတ်မကူးကြသေးဘဲ အိုင်ပီဘဦး၊ အိုင်ပီထွန်းရွှေ၊ အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်၊ အိုင်ပီစိန်ထူး အစရှိသော စုံထောက်များမှာ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေကြပေသည်။ ။

ထိုသို့ရှိနေခိုက်မှာ ပင် သည် ကနေ့ထုတ် ရန်ကုန်ဂေဇက်သတင်းစာကို ငြိမ်ပြီးဖတ်နေသော အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်က အလန့်တကြားလေသံဖြင့် ...

“အလို... ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပါရော့လား။ ရန်ကုန် ဒီစကြိတ် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး မစ္စတာမောရစ်ကောရစ် ကိုယ်တိုင် ထောင်ဒဏ်သုံးလနဲ့ ငွေဒဏ် ရွှေဒင်္ဂါးသုံးဆယ် အပြစ်ဒဏ် ချလိုက်တာကို တရားခံဖြစ်တဲ့ လက်ဖတ်နှင့် စစ်ဗိုလ်လေး ဖော်တက်စကြူး ဆိုတဲ့ လူက မကျေနပ်လို့ ဟိုက်ကုတ်မှာ အယူခံဝင်တာ အောင်သွားသတဲ့ ”

ဓာတ်ဆီနှင့် တွေ့လိုက်သည့် မီးတောက်လို အိုင်ပီစိန်ထူးမှာ (အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်တစ်ယောက် သူ့ဝသီတိုင်း ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စကို လူကြားကောင်းအောင် ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေသည် ဟု ထင်သွားပြီး

) ချက်ချင်းထပြောလေသည်။ ။

“ဒါများ ဘာဆန်းလို့ လဲ ကိုမောင်မောင်စိန်ရယ်။ အဲဒီ စစ်ဗိုလ်လေး ဘက်က မှန်လို့ အယူခံအောင်တာ နေမှာ ပေါ့။ ဝက်ခြံကို အနာလုပ်မ နေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ”

အိုင်ပီစိန်ထူးနှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ အရင်ဘဝက အငြိုးတကြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ရန်သူရင်းတွေ ဖြစ်ပုံရပြီး သည် ဘဝ မှာ ပါ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရအောင် ပဋ္ဌာန်းဆက်က တစ်ရုံးတည်းတွင် လာရောက်ဆုံစည်းပေးထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။

အခုလည်း ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် အထက်စီးလေသံဖြင့် ပြောလိုက် သော အိုင်ပီစိန်ထူး၏ စကားကြောင့် အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ မျက်နှာကြီးနီရဲသွားပြီး ဒေါသတကြီး ပြန်ချေပလေသည်။ ။

“စုံထောက်အရာရှိ လုပ်နေပြီး မစူးစမ်း မဆင်ခြင် ပြောတတ်ရန် ကော ကိုစိန်ထူးရယ်၊ အယူခံဝင်လို့ အောင်တာလောက်ကို ကျုပ်က ဘာ လို့ စကားထဲ ထည့်ပြောနေရမှာ လဲ၊ အခုဟာက တရားမျှတမှု မရှိလွန်း လို့ ပြောရတာဗျ”

“ဒါဆိုလည်း အကြောင်းစုံသိရအောင် လင်းစမ်းပါဦး ကိုမောင်မောင် စိန်”

အိုင်ပီဘဦးက သူ့အကျင့်အတိုင်း မီးပွားကို မီးတောက်ဖြစ်အောင် လေပင့်ပေးလေသည်။ ။ အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်က ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ရှင်းပြ တော့မည့် ဆရာတစ်ယောက်၏ အိုက်တင်ဖြင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လို က်ပြီး...

“အဲဒီ ဖော်တက်စကြူးဆိုတဲ့ ကင်မရွန်းစစ်တပ်က စစ်ဗိုလ်လေးက

ဂျင်မခါနာ ကလပ်က အပြန်မှာ လမ်းစောင့်ပုလိပ်က မီးနီပြထားတာကို တောင် အရေးမလုပ်ဘဲ ဟယ်လပင်လမ်းနဲ့ ပြည်လမ်းဆုံတဲ့ မီးပွိုင့်ကို မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဇွတ်အတင်း ဖြတ်မောင်းပြီး ပြည်လမ်းဘက်က ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်မောင်းလာတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးကို ဝင်တိုက်သတဲ့ လေ။ တစ်ဖက်ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဆီးရိုးကျိုးပြီး ဆီးအိမ်ကွဲသွားတယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း ဆေးရုံမှာ ရက်တော်တော်ကြာ နေလိုက်ရသတဲ့ ။ အဲဒီတော့ ဖော်တက်စကြူးဆိုတဲ့ လူက ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၃၈ ကို ချိုးဖောက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီပုဒ်မ ဆိုတာ လမ်းပေါ်က ကြောင်တစ်ကောင်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို သွားမှန်ရင်တောင် ဒီဟာနဲ့ ပဲ တရားစွဲရတဲ့ ပုဒ်မဗျ။ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး ။ ဥပဒေအတိုင်းသာ အရေးယူမယ်ဆိုရင်ထောင်ဒဏ် ၂နှစ်နဲ့ ငွေဒဏ်တစ်ထောင်ထိ ပြစ်ဒဏ်ချလို့ ရတယ်။ ထောင်ဒဏ် ၃လနဲ့ ငွေဒဏ် ရွှေဒင်္ဂါး ၃၀ပဲ အပြစ်ဒဏ်ချတာ တရားသူကြီးက သက်ညှာလွန်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါကိုပဲ ဖော်တက်စကြူးက မကျေနပ်၊ မချမ်းနိုင်ဘဲ ဟိုက်ကုတ်မှာ အယူခံဝင်တာ အောင်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ ။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးတွေ ဘယ်လိုပဲ သေသေကြေကြေ သူတို့ ဥရောပတိုက်သားတွေကိုတော့ ဘာအပြစ်ဒဏ်မှ မပေးရဘူးလို့ ဟိုက်ကုတ်က တရားဝင် ဖွင့်ပြောလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲဗျ”

(ကိုလိုနီခေတ်တွင် ဟိုက်ကုတ်မှ စစ်ဆေးသော အမှုတိုင်းကို အင်္ဂလိပ် ဂျူရီလူကြီးများ ဖြင့်သာ စစ်ဆေးလေ့ရှိသည် ။ မြန်မာပြည်ရှိ အင်္ဂလိပ် ဂျူရီလူကြီးများကား မည်သည့်အမှုမျိုးတွင် ဖြစ်စေ၊ သူတို့ ဥရောပတိုက်သားများကိုသာ မျက်နှာသာပေးလေ့ရှိ၏)

တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် မခံမရပ်နိုင်စွာ ပြောဆိုနေသော အိုင်ပီ

မောင်မောင်စိန်ကို ကြည့်ကာ အိုင်ပီထွန်းရွှေမှာ မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောလေသည်။ ။

“အဆန်းလုပ်ပြီး ဒေါသထွက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်စိန်ရယ်၊ ကျုပ်က ဒီအမှုစပြီး ရုံးတင်ပြီ ဆိုကတည်းက ဒီလိုမျိုးပဲ အဆုံးသတ်လိမ့် မယ်ဆိုတာ ကြိုရိပ်မိပြီးသားပါဗျာ။ ခေတ်ကိုကလည်း သူတို့ က ကျုပ် တို့ လူမျိုးတွေကို ကျွန်ပြုပြီး အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကိုလိုနီခေတ်လေ။ သာမန်ပြည်သူတွေ နစ်နာတာ မပြောနဲ့ ။ သူတို့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ရာ ထူးကြီးကြီး ယူထားတဲ့ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုး အရာရှိကြီးတွေကိုတောင် သူတို့ က တစ်တန်း တစ်စားတည်း ဆက်ဆံတာမှ မဟုတ်တာဘဲကိုး”

(ထိုခေတ် ထိုကာလ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူများမှာ ဗမာလူမျိုးများ သာ မက တခြား၊ တရုတ်၊ ကုလား အစရှိသည့် လူမျိုးခြားများကိုပါ အဆင့် အတန်းခွဲပြီး ဆက်ဆံကြလေသည်။ ။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ် အစည်းအ ရုံးကား ပီးဂျူးကလပ်၊ ဘုတ်ကလပ်၊ ဂျင်မခါနာကလပ်မှ အသင်းသားချ ည်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုကလပ်များမှာ ဥရောပတိုက်သားများမှ လွဲ၍ တခြားမည်သည့် လူမျိုးမှ ဝင်ခွင့်မရှိပေ။ လူမျိုးကို အဓိကထား ကန့်သ တ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ရာထူးကြီးမြင့်ခြင်းတို့ မှာ လည်း ထိုကလပ်များ သို့ ဝင်နိုင်သည့်အရည် အချင်းများ မဟုတ်ချေ။ ယုတ်စွအဆုံးပြောရလျှင် မြန်မာလူမျိုးများ ထဲမှ ခေတ္တဘုရင်ခံဖြစ်ခဲ့သူ ဆာဂျေအေ မောင်ကြီးပင် ထိုကလပ်များ သို့ ဝင် ခွင့်မရှိပေ။ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး အိုင်ပီထွန်းရွှေက ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။)

အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားခဲ့သော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးထဲတွင် သူ့ဆွေမျိုးပါလေဟန်ဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ သတင်းစာ

ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချကာ ပြောပြန်သည်။ ။

“စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ၊ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကသာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ၊ အရက်မူးပြီး ကားနဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့ လူကသာ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုး ဖြစ်ကြည့်ပါလား... ဟွန်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးတောင် ထောင်ကျသွားဦးမယ်။ ပြီးတော့ရော သူတို့လူမျိုးအချင်းချင်း ဘိလပ်က လမ်းဆုံတစ်ခုမှာ အခုလိုပဲ ကားတိုက်မှု ဖြစ်ကြည့်ပါလား။ အရက်မူးပြီး မီးနီဖြတ်မောင်းတဲ့ ကားကိုပဲ အပြစ်ဒဏ်ပေးမှာ ပေါ့”

ဆက်နားထောင်လျှင် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေး ရသည် အထိ ပြီးမှာ မဟုတ်သဖြင့် အိုင်စီထွန်းရွှေကပဲ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောကာ စကားစဖြတ်ပစ်ရန် ကြိုးစား လိုက်လေသည်။ ။

“ကျုပ်တို့ က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုမောင်မောင်စိန်ရယ်။ ဘယ်သူမှားတယ်၊ ဘယ်သူမှန်တယ် ဆိုတာ ကံသေကံမတော့ ပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ လမ်းစောင့်ပုလိပ်တွေ အကြောင်းလည်း ခင်ဗျားလည်း သိသားနဲ့ ။ ဒီကောင်တွေက တစ်ခါတလေကျရင် မဆင်မခြင်နဲ့ မီးပွိုင့်ကို တအားလှည့်ပစ်လိုက်ကြတာဗျ။ အဲဒီလို အခါမျိုးကျရင် မီးနီနဲ့ မီးစိမ်းကြားမှာ မီးဝါတွေ ဘာတွေ မရှိတော့ဘဲ အနီကနေ အစိမ်း၊ အစိမ်းကနေ အနီပြောင်းချင်သလို ပြောင်းကုန်ရော။ ကားမောင်းတဲ့ လူမှာ သာ ဘရိတ်ဘဲ နင်းရမလို့၊ လီဘာပဲ နင်းရမလို့နဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ။ ကျုပ်ဆို အဲဒီလိုမျိုး ခဏခဏ ကြုံဖူးတယ်ဗျ။ အခုလည်း လမ်းစောင့်ပုလိပ် အချက်ပြတာမှားလို့ တိုက်မိကုန်တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

(ထိုစဉ်အခါက ရန်ကုန်မြို့ရှိ အချို့နေရာများ တွင် မီးစိမ်း၊ မီးနီဖြင့်

အချက်ပြသော မီးပွိုင့်များကို အသုံးပြုလေသည်။ ။ အသုံးပြုပုံမှာ လည်း လမ်းစောင့်ပုလိပ် (ယခုခေတ်အခါ ယာဉ်ထိန်းရဲ)က လက်ဖြင့်သာ လှည့်လေ၏။ ထိုသို့ မီးစိမ်း၊ မီးနီ မသုံးသည့် နေရာများ တွင် တော့ လမ်းဆုံအလယ်တွင် အုတ်ခုံမြင့်လေး လုပ်ထားပြီး ထိုအပေါ်မှ လမ်းစောင့်ပုလိပ်က ရပ်ကာ လက်ဖြင့် အချက်ပြလေသည်။ ။ ထိုနေရာကိုတော့ ပုလိပ်လက်ပြခုံ သို့မဟုတ် ပုလိပ်လက်ပြတိုင်ဟု ခေါ်လေသည်။)

ယခုထိ အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ မကျေနပ်နိုင်သေးပေ။

“ဖွတ်...မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

ကြာတော့ အိုင်ပီစိန်ထူးမှာ မြင်ပြင်းကတ်လာသည်။ ။ ထိုကြောင့် မအောင့်မအီးနိုင်တော့ဘဲ ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။ ။

“နို့...နေပါဦး ကိုမောင်မောင်စိန်ရ။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးတော်တွေ တူမတွေမို့လို့ လား”

အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် မဲ့ကာရွဲ့ကာ ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ ကိုစိန်ထူးရယ်၊ ကျုပ်က ကျုပ်ဆွေမျိုးတွေကျမှ ပဲ ဒေါသထွက်ရမယ်တဲ့ လား။ အခုဟာက ကိုယ့်ဗမာလူမျိုး ခံရလို့ ဒေါသထွက်နေတာ..ဗျ။ သိရဲ့ လား...။ အင်းလေ... ခင်ဗျားလို ကိုယ့်လူမျိုးကို အထင်မကြီး၊ တိုင်းတစ်ပါးလူမျိုးကိုမှ အထင်ကြီးတတ်တဲ့ လူမျိုးအတွက်တော့ ဒါက ဘယ်ဒေါသထွက်စရာကိစ္စ ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်လို ကိုယ့်လူမျိုးထိရင် နည်းနည်းမှ မခံတတ်တဲ့ လူစားမျိုးအတွက်သာ အူနုကျွဲခတ်သလို ဖြစ်ရတာပေါ့ဗျ”

ထိုစကားကြောင့် အတူတူထိုင်နေသူအားလုံးမှာ အသီးသီး မျက်နှာ ရှုံ့သွားကြလေသည်။ စိတ်ထဲမှ လည်း အခွင့်ကြုံတုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းကြီးပမာ ကိုယ်ရည်သွေးလိုက်သော အိုင်ပီ မောင် မောင်စိန်ကို မြင်ပြင်းကတ်သွားကြမည်မှာ မလွဲပေ။

နှိပ်ကွပ်စရာအကွက် မကြုံသေးသဖြင့် သည်းခံပြီး နားထောင်နေ သော အိုင်ပီစိန်ထူးအတွက်တော့ အကြိုက်တွေ့သွားလေသည်။

“တော်စမ်းပါ။ ကိုမောင်မောင်စိန်ရယ်၊ အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေ ကျနေတာပဲ။ မင်းကြီးရှေ့ရောက်ရင် ဘုရား...၊ ကျွန်တော်မျိုး မိုးမွန်နေ အောင် ပြောတာ ကျုပ်တို့ စုံထောက်အဖွဲ့ထဲမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေအားလုံး မင်းကြီးကို ဘယ်သူမှ ‘ဘုရား’မထူးကြ ဘူး။ ဘယ်နှယ့် ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်တယ်လည်း ပြောသေးတယ်။ ကိုယ့် လူမျိုး အထွတ်အမြတ်ထား ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားနဲ့ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူကို တစ်ဂိုဏ်းတည်းထားရတယ်လို့ ... အံ့ပါဗျာ”

“ခင်... ခင်ဗျား.. ဘာ... ဘာစကားပြောတာလဲ”

အရှိုက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းနှင့် ဘယ်ညာဆက်တိုက် အထိုးခံလိုက် ရသလို အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်သွားပြီး စကား ပင် ဖြောင့်အောင် မပြောနိုင်ရှာတော့ပေ။ အမှန်တကယ်လည်း ဟုတ်နေ သည် ဆိုတော့ အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် အချီကြီး ခံလိုက်ရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အာကျယ်ထွန်းရွှေခေါ် အိုင်ပီထွန်းရွှေကတော့ ဘယ် သူမျက်နှာကိုမှ မထောက်၊ အားမနာ လျှာမကျိုးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံးကြားအောင် အသံမြကြီးဖြင့် အော်ရယ်လေတော့သည်။

ထိုသို့ရှိနေခိုက်မှာ ပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တံစက်မြိတ်အောက်သို့

ကျူးနစ်ကုတ်အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားရား၊ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်၊ ခြေထောက်ဆာ
တာဆာတာနှင့် လူတစ်ယောက် ကုတ်တိကုတ်ချောင်းနှင့် ဝင် လာလေ
သည် ။ ထိုလူမှာ မည်မျှလောက် ကြိုတင်ကြံစည်ကာ အစေ့စပ်
အသေချာဆုံး ကျူးလွန်ထားသည့် ရာဇဝတ်မှုဖြစ်စေ သူ ကိုင်တွယ်လို
က်လျှင်တော့ နောက်ဆုံးတွင် တရားခံကိုယ်တိုင် လက်မှိုင်ချ၊ အညံ့ခံရ
စမြဲဖြစ်သည့် မြွေသူတော်မောင်ခြံမုံပင် ဖြစ်လေသည် ။

အပြင်ပန်း ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီကြည့်လျှင်တော့ အင်စပတ်တာ အရာရှိတ
စ်ယောက်နှင့် လားလားမှ မတူဘဲ မြင်းလှည်းသမားလိုလို၊ ချယ်ဂါလီသ
မားလိုလို ပုံပေါက်နေလေသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ မြွေသူတော်မောင်ခြံမုံ ဝင်လာသည် ကို
တွေ့သည် နှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ မနုတ်ဆက်စဖူး လှမ်းနှုတ်ဆ
က်လေသည် ။ စိတ်ရင်းအမှန်ကတော့ သူ့အား လှောင်ပြောင်နေသူများ
ကို အာရုံပြောင်းသွားစေရန် ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

“ကိုမောင်ခြံမုံ .. နောက်ကျလှချည်လားဗျ၊ လာဗျာ.. လက်ဖက်ရည်
လေး ဘာလေး သောက်ရအောင်”

ထိုစကားသံကြောင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံမုံမှာ တခြားစားပွဲဝိုင်းတွင်
ထိုင်ရန် ပြင်နေရာမှ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်အား
ငူငူကြီး လှမ်းကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ လေးတိလေးကန် အမူအရာဖြင့် တစ်
လှမ်းချင်းလျှောက်လာကာ အိုင်ပီစိန်ထူးဘေးရှိ လွတ်နေသောနေရာတွ
င် ဝင်ထိုင်လေသည် ။

မြွေသူတော်မောင်ခြံမုံမှာ အမြဲသည် လိုပင်။ မည်သည့်အချိန် ကြည့်
လိုက်ကြည့်လိုက် အိပ်ရေးမဝသလိုလို၊ မူးယစ်ရီဝေနေသလိုလိုပုံဖြင့်
အမြဲတမ်း ထုံထိုင်းလေးကန်နေတတ်သည် ။

သည် လိုပုံ၊ သည် လိုအမှုအရာနှင့်မို့လည်း ရာဇဝတ်သားများမှာ မြွေ သူတော်မောင်ခြံခံအား စစ်တွေ့ချင်းဆိုလျှင် အထင်သေးအမြင်သေး သွားတတ်ကြကာ မိမိတို့ ကျူးလွန်ထားကြသော ရာဇဝတ်မှုများ အတွက် ရင်အေးသွားရပြီဟု ယူဆမိကြတာ များ သည် ။ သို့သော် မြွေသူတော်မောင်ခြံခံနှင့် တစ်ခါနှစ်ခါလောက် ဆုံတွေ့ပြီးသွားလျှင်တော့ ထို ရာဇဝတ်သားများမှာ သွေးလေချောက်ချားကုန်ကြကာ အမှားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုလုပ်မိကြလေတော့သည် ။

ဒါကိုပင် မြွေသူတော်မောင်ခြံခံက စောင့်ဖမ်းကာ ရာဇဝတ်သားအား ကြိုးစင်ပို့လေတော့သည် ။

မြွေသူတော်မောင်ခြံခံက အညာသားပီပီ သူသောက်နေကျအတိုင်း ကျရည်နည်းနည်း၊ နို့ဆီများများ နှင့် ချိုတွဲတွဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာ ပြီးနောက် ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိကာ အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာနေလေသည် ။

အိုင်ပီဘဦးက

“နို့..ဒါနဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး မစွတာ မယ်ရီကင် လည်ချောင်းရောဂါ မသာသာလို့ ခွင့်ခဏယူပြီး ဘိလပ်မှာ ဆေးပြန်ကုမယ့်အကြောင်း ကြားပြီးပြီလားဗျ... ကိုမောင်ခြံခံ”

ဟု မေး လိုက်လေရာ မြွေသူတော်မောင်ခြံခံမှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်သွားပြီး တအံတဩဖြင့် ...

“ဟုတ်စ.... ကျုပ်တော့ မကြားမိသေးပေါင်ဗျာ”

(ပုလိပ်မင်းကြီး မယ်ရီကင်မှာ ၁၉၃၀ ဇူလိုင်လတွင် လည်ချောင်းရောဂါဝေဒနာကြောင့် ဘိလပ်တွင် ဆေးကုသမှုခံယူရန် ခွင့်ယူပြီး ပြန်

သွားခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ရောဂါဝေဒနာ မသက်သာသဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်မလာတော့ဘဲ သူ့နေရာအား ဖန်လည် ဝှစ်တင်းစ တောလ်ဆိုသူက ဆက်ခံလေ၏။ လက်ထောက် ပုလိပ်မင်းကြီးအဖြစ် မ စွတာဘာကာဆိုသူကပင် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်လေသည် ။)

တစ်ရုံးလုံး သိရှိပြီးသား သတင်းဖြစ်သော်လည်း မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့တစ်ယောက်သာ မသိသဖြင့် အိုင်ပီဘဦးက ပြုံးရယ်ကာ..

“တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့ ကိုမောင်ခြံမဲ့ရာ။ ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ။ အမှုလိုက်စရာ မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကိုမောင်ခြံမဲ့ ဘာတွေ များ လုပ်နေသတုံးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုမောင်ခြံမဲ့ကို ဘာမေး လိုက်မေးလိုက် မသိဘူးချည်းပဲ ပြောပြောနေလို့ ပါ”

ထိုစကားကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသူ အားလုံးမှာ ပြုံးစစ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ မြွေသူတော်မောင်ခြံမဲ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရှက်ပြုံးပြုံးရင်း ပြန်ဖြေသည် ။

“မသိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အားနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေ ကိုင်နေမှန်း စဉ်းစားလို့ ကို မရပါဘူး။ ကျုပ်အ ထင်တော့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ ထိုင်စဉ်းစားရင်းနဲ့ ပဲ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာနေမှာ ပေါ့... ဟဲ...ဟဲ...”

“ဟာဗျာ... ကျုပ်တို့ က အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

အိုင်ပီဘဦးနှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေက သူတို့ မမျှော်လင့်ထားသည့် စကား ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ညည်းတွား လိုက် လေသည် ။

သူတို့ ထင်မှတ်ထားသည် က လိုက်သမျှ အမှုအားလုံးကို သေနတ်

လည်း တစ်ချက်မျှ မပစ်လိုက်ရ၊ ရိုက်နှက်ခြိမ်းခြောက် စစ်ဆေးခြင်းလည်း မပြုရဘဲ တရားခံကို အဘက်ဘက်မှ ငြင်းမရအောင် ဖမ်းဆီးနိုင်သော မြွေသူတော်မောင်ခြံမှ အားလပ်ချိန်များ တွင် စုံထောက် အတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို လေ့လာနေမည်ဟု သေချာပေါက် တွက်ဆထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အိုင်ပီဘဦးက...

“ကျုပ်တော့ ခင်ဗျား အမှုမလိုက်ရတဲ့ အချိန်တွေမှာ စုံထောက် အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုများ လေ့လာလိုက်စားနေမလား ထင်လို့ ပါဗျာ”

အိုင်ပီထွန်းရွှေကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်ခြံ၊ ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းထင်နေတာ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေပေ။ လက်ဖက်ရည် ချိုတွဲတွဲကြီးကို တစ်ငုံစုပ်သောက်ကာ ဇိမ်ခံနေသေးသည် ။ ပြီးမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း...

“ပြောရရင် စကော့တလန် ယာဒ်မှာ တောင် စုံထောက်လက်စွဲတို့ ၊ စုံထောက်တို့ သိသင့်သိအပ်တဲ့ ပညာရပ်များ တို့ ဆိုတဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ၊ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွေ ရှိတာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်လို သဲလွန်စရာရင် ဘယ်လိုသက်သေရှာရမယ်၊ ဘယ်လို သက်သေမျိုးရရင် တရားခံကို တရားစွဲလို့ ရပြီ စတဲ့ နည်းဥပဒေသတွေကိုပဲ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးတာလေဗျာ။ ဘယ်လို အမှုမျိုးဖြစ်ရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါက တရားခံလို့ တပ်အပ်ပြောနိုင်တဲ့ ပညာရပ်မျိုးမှ မရှိတာ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုပညာရပ်မျိုးကို အမှုလိုက်ဖို့ အတွက် ကြိုလေ့လာထားရမှာ လဲ။ ကျုပ်ရဲ့ အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြောရရင်တော့ စုံထောက်ဆိုတာ အဖြေ

အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် တည်းကိုပဲ ထပ်ပြန်တလဲလဲ တွက်နေရတဲ့ လူဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘယ်ရာဇဝတ်မှုပဲ ဖြစ်ပါစေ တွက်နည်းနဲ့ အဖြေသာ ပြောင်းသွားတယ်။ အမှုရဲ့ အခြေခံကျောရိုးပုစ္ဆာကတော့ ပြောင်းသွားတာမှ မဟုတ်တာဘဲကိုး။ အမြဲတမ်း တရားခံနဲ့ တရားလိုကြားမှာ ထူးခြားတဲ့ ဆက်သွယ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတာပဲလေ။ ။ အဲဒီတော့ ဒီတစ်ခါ ဘယ်တွက်နည်းနဲ့ တွက်ရမယ်မှန်းမသိတဲ့ ပုစ္ဆာကို မှန်းဆပြီး တွက်ကြည့်နေတာထက် ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ပဲ ဖြေရှင်းလိုက်၊ တွက်လိုက်တာက ပိုပြီး နေရာကျလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ ထင်တာပဲ။ အဲ.... တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ အကြားအမြင် ဗဟု သုတလေးများ စုံထားရင်တော့ ဖြေရှင်းရတာ ပိုမြန်တာပေါ့ဗျာ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်၏ စကားကို ဘိလပ်ပြန်စုံထောက်အိုင်ပီစိန်ထူးကတော့ ဘဝင်ကျဟန်မတူ။

“ဒါဆို အကြားအမြင် ဗဟု သုတက စုံထောက်တစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ အရေးသိပ်မကြီးဘူးပေါ့ ဟုတ်စ... ကိုမောင်ခြံမ့်”

ဆေးပြင်းလိပ်အငွေ့များကို ကုန်စင်အောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်က ပြန်ဖြေသည် ။

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့ ကိုစိန်ထူးရယ်၊ သူ့နေရာနဲ့ သူပေါ့။ မျက်လှည့်ဝိဇ္ဇာ မစွတာ အလန်ပါဂျူးရဲ့ အမှုတုန်းကဆို ကိုမောင်မောင်စိန်ဆီက လက်နှိပ်စက် အမျိုးအစားတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ထားမိလို့ သာ မစွတာ အလန်ပါဂျူးရဲ့ ဟာကွက်ကို ချက်ချင်းသိသွားတာပေါ့။ ဒါဟာ အကြားအမြင် ဗဟု သုတပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ဖမ်းတာပဲလေ။ ခေတ္တစုံထောက်မင်းကြီး ဟင်နရီမိုးရဲ့ အမှုကျတော့ တရားခံကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ နေရာ မရောက်ရောက်အောင် ကျိုး

သွင်းပြီး မြူဖမ်းရတာပေါ့။ သားကောင်ကို တောခြောက်ပြီး ဖမ်းတဲ့ မှု ဆိုးနည်းပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီကားရာဖြတ် ဂျိုးဇက်မောင်ကြီးရဲ့ အမှု ကျတော့ ဘာအကြားအမြင် ဗဟု သုတမှ မပါပါဘူး။ သင်္ချာနည်းသက် သက်ပါပဲ။ သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရနေ တော့ အဲဒါကို စောင့်ပြီး ဖမ်းရုံပေါ့။”

ထိုစကားကို ကြားရသည် နှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေမှာ အာကျယ်ထွန်းရွှေ ဆိုသည့် ဘွဲ့ထူးနှင့်လိုက်အောင် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောရင်း...

“ဟား...ဟား...ဟား ... ဒီလိုဆိုတော့ ကိုမောင်ခြံခွံကြီးက တယ်နိပ် သကိုး။ အမှုလိုက်စရာမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဘာအကြောင်းမှ မစဉ်းစား မတွေးတောဘဲ ဦးနှောက်ကို အနားပေးထားတာပေါ့ ဟုတ်စ...။ မသိ ပေါင်ဗျာ... ကျုပ်တို့ က ကိုမောင်ခြံခွံကြီးများ အချိန်ပြည့် စဉ်းစားနေလို့ အမြဲတမ်း ငူငူငိုငိုငို ဖြစ်နေတာလား ထင်တာဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဘေးဝိုင်းမှ ဆာသင်ညိုပုတို့ အဖွဲ့ပင် ဘာများ ဖြစ် တာလဲလို့ ထင်သွားပုံရကာ အလန့်တကြားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေ သည် ။

ကာယကံရှင် မြွေသူတော်မောင်ခြံခွံသာ ဘာမှ မဖြစ်သလို အမူအရာ နှင့်...

“စစ်တုရင် ကစားနည်းကို ခုံမင်နှစ်ခြိုက်ကြတဲ့ လူတွေလိုပေါ့ဗျာ။ ကစားစရာ ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ အခါမှာ တစ်ယောက်တည်းကပဲ အဖြူ၊ အ နက် နှစ်မျိုးစလုံးကို ကိုင်ကစားကြတယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပေါ့။ အမှု လိုက်စရာ မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်တိုင် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု ကို ကျူးလွန်ကြည့်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အဲဒီအမှုကို ပြန်လိုက်ကြည့်နေ တာပေါ့။”

“အလို.. ဆန်းကြယ်လှသည်လား... ကိုမောင်မြိန်ရယ်။ ဆန်းကြယ်လှသည်လား...။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကပဲ တရားခံရော၊ စုံထောက်ရော ဆိုတော့ အမှုလိုက်ရတာ လွယ်ရဲ့ လား... ဟား...ဟား...ဟား...”

အချိန်ကြီး နှိပ်ကွပ်ခံထားရသဖြင့် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော အိုင်ဝီမောင်မောင်စိန်မှာ သည် တစ်ခါတော့ မြွေသူတော်အောင်မြိန်၏ လုပ်ရပ်မှာ ကလေးကလား ဆန်လွန်းသည် ဟု ထင်ကာ လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ။

မြွေသူတော်မောင်မြိန်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမှုအရာနှင့် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ကာ...

“တစ်ယောက်တည်း စစ်တုရင်ထိုးရတာရော၊ တရားခံနဲ့ စုံထောက်ကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပြီး အမှုလိုက်ရတာရောက ကိုယ့်စိတ်ကသာ ဘက်မလိုက်ဘူးဆိုရင် တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လက်ရည်က အသေအချာကြီး တူနေတာကိုး။ တစ်ခါတလေ တရားခံဘက်က ကျုပ်က သိပ်ပိရိသွားလို့ စုံထောက်ဘက်က ကျုပ်မှာ အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်ဗျို့... ဟဲ...ဟဲ...”

ဟု ပြော လိုက်လေရာ နားထောင်နေသူများမှ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပွဲကျသွားကြလေသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ မဂိုလမ်းရှိ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးမှ ဆာဂျင်ရန်တစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာ အမှုအရာနှင့် ဝင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

(ဘင်္ဂါလီလူမျိုး ဆာဂျင်ရန်မှာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်များ တစ်ဝိုက်က လူဆိုးလူမိုက်များ လောကတွင် လက်ဝှေ့ထိုးကောင်းသူအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလှသည်။ ။ သူ ဖမ်းဆီးရသည့် လူဆိုးလူမိုက်တိုင်းကို

စိန်ခေါ်ကာ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ပြီးမှ ဖမ်းဆီးလေ့ရှိသည့်အပြင် ထိုးသတ်ပြီးတိုင်းလည်း လဲကျနေသည့် တရားခံကို သူကိုယ်တိုင် ဆွဲထူမကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။

ဆာဂျင်ရန်ကို တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် အိုင်ပီဘဦးက...

“အရေးတော်ပုံတော့ စပြီထင်တယ်ဗျို့”

ဟု ရွတ်နောက်နောက် ပြောရုံရှိသေးသည် ။ ဆာဂျင်ရန်မှာ စားပွဲအနားသို့ ရောက် လာပြီး အမောတကောလေသံဖြင့်...

“ရှာလိုက်ရတာ ဆရာခြံရယ်၊ ဒီအချိန် ဆရာခြံရုံ ရုံးမရောက်လောက်သေးဘူးထင်လို့ အိမ်ကို အရင်သွားရှာတာ ဆရာကတော်နဲ့ ပဲ တိုးတယ်။ ဆရာကတော်က ရုံးသွားပြီဆိုလို့ လိုက်လာတော့လည်း ဆရာခြံက ရုံးမှာ မရှိ။ ဟူး.... တော်သေးတာပေါ့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်လာကြည့်မိလို့ ။ နို့မို့ဆို ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိတော့ဘူး”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက သူ့အား ဘာကြောင့် အရေးတကြီး လိုက်ရှာနေရသည့် အကြောင်းအရင်းကို မမေးသေးဘဲ ဆာဂျင်ရန်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်လိုမျိုး ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည် ။

အိုင်ပီဘဦးကသာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်နှင့် မေး လိုက်လေသည် ။

“ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့ ဒီလောက်တောင် အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေရတာလဲကွ ရန်ရ”

“ဘာအရေးကြီးရမှာ လဲ ဆရာဘဦးရယ်။ ပုလိပ်မင်းကြီးက ဆရာခြံရုံကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီးတော့ သူ့ဆီကို အမြန်ဆုံး ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ခိုင်းလိုက်လို့ ပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အိုင်ပီစိန်ထူးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါ ဆိုရင်တော့ အမှုကြီးတစ်ခုခုပေါ်လို့ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား ...ရန်”

ဟု မေး လိုက်လေရာ ဆာဂျင်ရန်မှာ စိတ်လေးလက်လေးပုံဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ။

“အမှုကတော့ ရိုးရိုးလူပျောက်မှုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပျောက်နေတဲ့ လူက အင်္ဂလိပ်အစိုးရအတွက် အကျိုးအမြတ် အများကြီးရှိမယ့် စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးနေတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေလို့ အမှုက ကြီးနေတာပါ”

“ဘယ်သူများ တုံး”

မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်က အခုကျမှ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုး လာပြီး မေးမိမေးရာကို မေးလိုက်သည့်လူလို ပျင်းရိပျင်းတွဲပုံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ထိုသို့မေးလိုက်သည် မှာ လည်း ဝတ်ကျေတန်းကျေ မေးလိုက်ဟန်တူပြီး အဖြေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်မှာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ပြာများကိုသာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခါထုတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဆာဂျင်ရန်ကသာ တလေးတစားနှင့် ဖြေရလေသည်။ ။

“မန္တလေးမြို့ အခြေစိုက် နေရှင်နယ်ဘားမား ဓာတ်သတ္တုတူးဖော်ရေး ကုမ္ပဏီရဲ့ ချယ်ယာမင် ဦးဂျိန်းလှဖေပဲ ဆရာခြံမ့်။ မန္တလေးကနေ မေမြို့အသွားမှာ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသတဲ့ ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘုရင်ခံကတောင် မျက်နှာသာပေးပြီး ဆက်ဆံရတဲ့ လူဆိုတော့ မင်းကြီးက တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ကို အလွန်စိုးရိမ်နေတာလေ။ ပြီးတော့ မင်းကြီးနဲ့

လည်း အလွန်ရင်းနှီးသတဲ့ ”

(နေရှင်နယ်ဘားမား ဓာတ်သတ္တုတူးဖော်ရေး ကုမ္ပဏီသည် ရေဒီယို သတ္တုများ တောင်လိုက်ရှိသည် ဟူသော သတင်းအရ ဗြိတိသျှဆာဗေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ပူးပေါင်းကာ မန္တလေးမြို့မှ မေမြို့(ယခု ပြင်ဦးလွင်) သို့ တက်ရာ ကားလမ်းဘေးရှိ တောင်များ တွင် ရေဒီယိုသတ္တုများ ရှာ ဖွေနေသော ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လေသည် ။ ‘ရေဒီယို’သတ္တုမှာ အလွန်ရှားပါး၍ အဖိုးထိုက်တန်လှသော သတ္တုဖြစ်ကာ ၁၉၂၂ ခုနှစ်အ ထိ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် တွေ့ရှိသော ရေဒီယို သတ္တု၏ အလေးချိန်မှာ ၈ ရမ်(၂၀၀၀)ထက် မပိုသေးချေ။ ထိုကြောင့်လည်း ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ ပင် (၁)ဂရမ်၏ တန်ဖိုးမှာ ခြောက်သိန်းကျော် မျှ ဈေးပေါက်ခဲ့လေသည် ။

ထိုသို့ ရွှေထက်ပင်ရှားသော ‘ရေဒီယို’ သတ္တုကို ရရန်အတွက် ဗြိတိ သျှဆာဗေးကုမ္ပဏီသည် မြေမြို့သို့ စတင်တက်ရာ တောင်ခြေဖြစ်သည့် မန္တလေးမြို့ အရှေ့ဘက်ရှိ အောင်ပင်လယ်အရပ်မှ နေပြီး အနီးစခန်း တောင်ပေါ်ထိ တောင်အထပ်ထပ်၏ အပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ကာ ကေဘယ် လ်ကား(Cable Car) ခေါ် မိုးပျံ ကောင်းကင်ကြိုးရထားအား ကနဦး တည်ဆောင်တပ်ဆင်လေသည် ။

ပြီးနောက် ထိုယာဉ်တွင် ‘မက်ဂနက်တို မီတာ’(Magneto meter) ခေါ် သံလိုက်တိုင်းထွာသည့် ကိရိယာတပ်ဆင်ကာ တောင်များ ပေါ်မှ ဖြတ် ကျော်မောင်းနှင်စေလျက် ဝေဟင်ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူးယူလေသည် ။ ပြီးမှ ထိုဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးထားသော နေရာအချို့မှ သတ္တုများကို ‘နေ ရှင်နယ်ဘားမား’ကုမ္ပဏီမှ တူးဖော်ကာ ဓာတ်ခွဲခန်းများ တွင် ‘ရေဒီယို ’ သတ္တု မည်မျှပါကြောင်းကို ရှာဖွေစမ်းသပ်လေသည် ။

ဗြိတိသျှအစိုးရကလည်း ‘ရေဒီယံ’သတ္တုများ သာ တွေ့ရှိပါက ဈေး
ပေါ်ပေါ်နှင့် လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်မည် ဖြစ်သဖြင့် ‘နေရှင်နယ်ဘားမား’က
မွဏီအား အစွမ်းကုန် ထောက်ပံ့ပေးထားလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုလို နေရှင်နယ်ဘားမားကမွဏီ၏ ချယ်ယာမင်
ပျောက်ဆုံးနေမှုအား အရေးတယူ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မြွေသူတော်မောင်မြိမ့်က ဆာဂျင်ရန်ပြောသည့် ‘ဦးဂျိန်းလှဖေ’ဆို
သော နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကြည့်နေလေသည်။ ။ ကြည့်ရသည်
မှာ သူ ကြားဖူးပုံမရချေ။

ဆာဂျင်ရန်က အေးတိအေးစက် လုပ်နေသော မြွေသူတော်မောင်မြိမ့်
ကို ကြည့်ကာ လောလိုက်သည်။ ။

“ဆရာမြိမ့်ရေ မင်းကြီးဆီ သွားကြရအောင်။ နောက်ကျရင် ကျွန်
တော် အကြိမ်းအမောင်း ခံနေရဦးမယ်။ ပြီးတော့ မင်းကြီးက ဆရာမြိမ့်
ကို ဒီနေ့ပဲ မန္တလေးကို လွှတ်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ပြင်ရ
ဆင်ရဦးမယ်လေ”

“ဪ... အင်း... အင်း”

ထိုသို့ သတိပေးလိုက်သည့်အခါကျမှ မြွေသူတော်မောင်မြိမ့်မှာ အင်း
အင်းအဲအဲနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ ။

အိုင်ပီဘဦးက ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတော့ ကော်တာပဲ ကိုမောင်မြိမ့်ရေ။ ဘုရင်ခံနားအထိ ပေါ
က်မယ့်အမှုကို လိုက်ရတာဆိုတော့ နာမည်ကောင်း
လက်မှတ်တော့ရမှာ သေချာနေပြီ။ အမှုကလည်း လူပျောက်မှုပဲ ဆို
တော့ အချို့ပေါ် သကာလောင်းပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြော လိုက်လေရာ မြွေသူတော်မောင်ခြံမှ သူ့ဆံပင်အုံ ဘုတ် သိုက်ကြီးထဲသို့ လက်ချောင်း တိုတိုတုတ်တုတ်ကြီးများကို ထိုးသွင်းကာ ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်များ ပျောက်တယ်ဆိုတာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင် လောက်ဘူးဗျ။ ပိုပြီးတောင် အမှုလိုက်ခက်မယ့်ပုံပဲ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဘိလပ်ပြန်စုံထောက် အိုင်ပီစိန်ထူးက မျက်နှာကို မဲရွဲ့လိုက်ပြီး...

“ခရုဖမ်းတာလောက်များ ခါးတောင်းကျိုက်ပြနေစရာ မလိုပါဘူး ကို မောင်ခြံရာ။ ဘယ်လိုဖမ်းဖမ်း မိပါတယ်။ ကျုပ်သာဆို ဟွန်း.. နှစ်ဆ ယုံလေးနာရီတောင် မကျော်ဘူး..”

ဟု မြွေသူတော်မောင်ခြံထက် သူကပဲ ပိုစွမ်းသယောင်ယောင်နှင့် မနာလိုမရှုဆိတ်ဖြစ်စွာ ပြောလေသည် ။ သို့သော် မြွေသူတော်မောင်ခြံမှ ကတော့ အခုလို အပြောခံလိုက်ရသော်လည်း စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားခြင်းမျိုး အလျှင်းမရှိချေ။ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင်..

“ယုံပါတယ်ဗျာ... ယုံပါတယ်”

ဟု သာ အရိုးခံအတိုင်း ပြောဆိုပြီး ဆာဂျင်ရန်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည် ။